

DYREKTYWA RADY 96/61/WE

z dnia 24 września 1996 r.

dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 130s ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 189c Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. Cele i zasady wspólnotowej polityki ochrony środowiska, określone w art. 130r Traktatu, polegają w szczególności na zapobieganiu, zmniejszaniu oraz, w miarę możliwości, na unieszkodliwianiu zanieczyszczeń, poprzez przyznanie priorytetu interwencji u źródła i zapewnieniu rozsądnej gospodarki zasobami naturalnymi, zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” oraz z zasadą zapobiegania zanieczyszczeniom;
2. Piąty program działań w zakresie ochrony środowiska, którego szeroki zakres został zatwierdzony przez Radę i Przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich zebranych w Radzie, w rezolucji z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie wspólnotowego programu polityki i działań na rzecz środowiska naturalnego i trwałego rozwoju⁴ nadaje priorytetowe znaczenie zintegrowanemu zapobieganiu zanieczyszczeniom, stanowiącemu istotny element działań na rzecz bardziej trwałej równowagi między działalnością człowieka i rozwojem społeczno - ekonomicznym z jednej strony, a zasobami i regeneracyjnymi możliwościami przyrody z drugiej strony;
3. Wdrażanie zintegrowanego podejścia na rzecz zmniejszenia zanieczyszczeń wymaga działań na poziomie wspólnotowym, w celu zmiany i uzupełnienia istniejącego ustawodawstwa wspólnotowego dotyczącego zapobiegania zanieczyszczeniom pochodzącym z zakładów przemysłowych i ich kontroli;
4. Dyrektywa Rady 84/360/EWG z dnia 28 czerwca 1984 r. w sprawie zwalczania

1 Dz.U. nr C 311 z 17.11.1993, str. 6 oraz Dz.U. nr C 165 z 1.7.1995, str. 9.

2 Dz.U. nr C 195 z 18.7.1995, str. 54.

3 Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 1994 r. (Dz.U. nr C 18 z 23.1.1995, str. 96), wspólne stanowisko Rady z dnia 27 listopada 1995 r. (Dz.U. nr C 87 z 25.3.1996, str. 8) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 1996 r. (Dz.U. nr C 166 z 10.6.1996).

4 Dz.U. nr C 138 z 17.5.1993, str. 1.

zanieczyszczeń powietrza z zakładów przemysłowych⁵, wprowadziła ogólne ramy wymagające pozwoleń, przed przystąpieniem do jakichkolwiek działań lub przed wprowadzeniem istotnych zmian w instalacjach przemysłowych, które mogą skutkować zanieczyszczeniem powietrza;

5. Dyrektywa Rady 76/464/EWG z dnia 4 maja 1976 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty⁶, wprowadziła wymóg posiadania pozwolenia na odprowadzanie tych substancji;
6. Pomimo istnienia ustawodawstwa wspólnotowego w sprawie zwalczania zanieczyszczenia powietrza i zapobiegania lub minimalizacji odprowadzania substancji niebezpiecznych do wody, nie ma porównywalnego ustawodawstwa wspólnotowego mającego na celu zapobieganie emisjom do gleby lub ich minimalizację;
7. Różne podejścia do kwestii kontrolowania emisji do powietrza, środowiska wodnego lub gleby oddzielnie, mogą raczej zachęcać do przesuwania zanieczyszczeń między różnymi środowiskami niż do ochrony środowiska naturalnego jako całości;
8. Celem zintegrowanego podejścia jest zapobieganie emisjom do powietrza, środowiska wodnego i gleby, gdziekolwiek mają one miejsce, z uwzględnieniem gospodarki odpadami, oraz, jeżeli jest to niemożliwe, minimalizację emisji w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości;
9. Niniejsza dyrektywa ustanawia ogóle ramy zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli; ustanawia ona środki konieczne do wdrożenia zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości; stosowanie zasady trwałego rozwoju będzie wspierane przez zintegrowane podejście do ograniczania zanieczyszczeń;
10. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁷; podczas gdy informacje lub wnioski uzyskane w następstwie stosowania niniejszej dyrektywy muszą być uwzględniane w przypadku udzielenia pozwolenia, niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na wykonanie dyrektywy 85/337/EWG;
11. Państwa Członkowskie muszą podjąć działania, konieczne w celu zapewnienia, aby podmiot prowadzący działalność przemysłową, określoną w załączniku I, spełniał ogólne zasady niektórych podstawowych zobowiązań; w tym celu wystarczy, aby właściwe władze uwzględniły te ogólne zasady przy ustanawianiu warunków udzielania pozwoleń;
12. Niektóre przepisy przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą, muszą być stosowane w odniesieniu do istniejących instalacji, po upływie ustalonego okresu, oraz do innych

5 Dz.U. nr L 188 z 16.7.1984, str. 20. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

6 Dz.U. nr L 129 z 18.5.1976, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG.

7 Dz.U. nr L 175 z 5.7.1985, str. 40.

instalacji, z dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy;

13. W celu skuteczniejszego i sprawniejszego zwalczania problemów związanych z zanieczyszczeniem środowiska naturalnego, prowadzący powinien rozważyć aspekty środowiskowe; aspekty te powinny zostać przedstawione właściwej władzy lub władzom, aby mogły one upewnić się jeszcze przed udzieleniem pozwolenia, że ustanowione zostały wszystkie właściwe środki zapobiegawcze i ograniczające zanieczyszczenie; znaczne różnice między procedurami zastosowania mogą skutkować różnymi poziomami ochrony środowiska naturalnego i świadomości społecznej; w związku z tym, wnioski o pozwolenia na mocy niniejszej dyrektywy powinny zawierać minimum danych;
14. Pełna koordynacja procedury udzielania pozwoleń i warunków między właściwymi władzami umożliwi osiągnięcie możliwie najwyższego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości;
15. Właściwa władza lub władze udziela lub zmienia pozwolenie tylko w przypadku, gdy ustanowione zostaną zintegrowane środki ochrony środowiska naturalnego w odniesieniu do powietrza, środowiska wodnego i gleby;
16. Pozwolenie ma zawierać wszystkie środki, konieczne do spełnienia warunków pozwolenia, aby w ten sposób można było osiągnąć wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego jako całości; bez uszczerbku dla procedury udzielania pozwoleń, środki te mogą być także przedmiotem ogólnych wymogów wiążących;
17. Wartości dopuszczalne emisji, parametry lub równoważne środki techniczne powinny zostać oparte na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecenia stosowania jednej konkretnej techniki lub technologii, oraz z uwzględnieniem technicznych właściwości danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska; w każdym przypadku, warunki udzielania pozwoleń będą ustanawiać przepisy w sprawie ograniczania zanieczyszczeń o dużym zasięgu i zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym, oraz będą zapewniać wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego jako całości;
18. Sposób uwzględnienia właściwości technicznych danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska, w stosownych przypadkach, leży w gestii Państw Członkowskich;
19. Jeżeli norma jakości środowiska wymaga bardziej surowych warunków niż te, które mogą zostać osiągnięte przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik, pozwolenie będzie szczególnie obwarowane dodatkowymi warunkami, bez uszczerbku dla innych środków, jakie mogą zostać podjęte celem dostosowania do norm jakości środowiska;
20. Ponieważ najlepsze dostępne techniki z czasem będą się zmieniać, w szczególności w związku z postępem technicznym, właściwe władze zobowiązane są do monitorowania takiego postępu lub zbierania na ten temat wszelkich informacji;
21. Zmiany w instalacji mogą przyczynić się do powstania zanieczyszczenia; w związku z tym, właściwe władze muszą być powiadamiane o każdej zmianie, która może mieć wpływ na środowisko naturalne; istotne zmiany w zakładach muszą być przedmiotem

udzielania uprzednich pozwoleń, zgodnie z niniejszą dyrektywą;

22. Warunki udzielania pozwoleń muszą być poddawane okresowej weryfikacji oraz, w razie konieczności, uaktualniane; w pewnych okolicznościach będą one w każdym przypadku poddawane ponownemu przeglądowi;
23. Aby poinformować opinię publiczną o działaniu instalacji i ich potencjalnym oddziaływaniu na środowisko naturalne, oraz w celu zapewnienia przejrzystości procesu przyznawania pozwoleń w całej Wspólnocie, przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji, opinia publiczna musi mieć dostęp do informacji dotyczących wniosków o pozwolenia na nowe instalacje lub na istotne zmiany oraz do samych pozwoleń, ich aktualizacji i do odpowiednich informacji związanych z monitorowaniem;
24. Powstanie wykazu podstawowych emisji i źródeł odpowiedzialnych za te emisje można uznać za ważny instrument, w szczególności umożliwiający porównanie działań związanych z zanieczyszczeniem we Wspólnocie; wykaz taki zostanie przygotowany przez Komisję, przy współdziałaniu komitetu regulacyjnego;
25. Rozwój i wymiana informacji na poziomie wspólnotowym dotyczących najlepszych dostępnych technik, pomoże przywrócić równowagę technologiczną we Wspólnocie, będzie wspierać ogólnoswiatowe upowszechnianie dopuszczalnych wartości emisji oraz technik stosowanych we Wspólnocie, oraz pomoże Państwom Członkowskim w skutecznym wykonaniu niniejszej dyrektywy;
26. Sprawozdania dotyczące wdrażania i skuteczności niniejszej dyrektywy będą opracowywane regularnie;
27. Niniejsza dyrektywa dotyczy instalacji o znacznym potencjale zanieczyszczeń, a przez to zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym; w przypadku wniosków odnoszących się do przyznawania pozwoleń na nowe instalacje lub na istotne zmiany w instalacjach, które mogą mieć znaczny negatywny wpływ na środowisko naturalne, mają być organizowane konsultacje transgraniczne; wnioski dotyczące takich propozycji lub istotnych zmian będą dostępne dla opinii publicznej Państwa Członkowskiego, którego mogą one dotyczyć;
28. Może zaistnieć potrzeba ustanowienia na poziomie wspólnotowym dopuszczalnych wartości emisji, w odniesieniu do niektórych kategorii instalacji i substancji zanieczyszczających środowisko objętych zakresem niniejszej dyrektywy; Rada ustali takie dopuszczalne wartości emisji zgodnie z postawieniami Traktatu;
29. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych w sprawie zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel i zakres

Celem niniejszej dyrektywy jest osiągnięcie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom środowiska naturalnego i ich kontroli, powodowanych przez rodzaje działalności wymienione w załączniku I. Określa ona środki mające na celu zapobieganie oraz, w przypadku braku takiej możliwości, zmniejszenie emisji do powietrza, środowiska wodnego i gleby, na skutek wspomnianych powyżej działań, łącznie ze środkami dotyczącymi odpadów, w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości, bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 85/337/EWG i innych odpowiednich przepisów wspólnotowych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „substancja” oznacza każdy pierwiastek chemiczny i jego związki, z wyjątkiem substancji radioaktywnych w rozumieniu dyrektywy 80/836/Euratom⁸ oraz organizmy zmodyfikowane genetycznie w rozumieniu dyrektywy 90/219/EWG⁹ oraz dyrektywy 90/220/EWG¹⁰;
2. „zanieczyszczenie” oznacza bezpośrednie lub pośrednie wprowadzenie w wyniku działalności człowieka, substancji, wibracji, ciepła lub hałasu do powietrza, środowiska wodnego lub gleby, które może zagrażać zdrowiu ludzi lub jakości środowiska naturalnego, lub przejawiać się w postaci uszkodzenia własności materialnej, osłabienia walorów lub kolizji z innymi uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska naturalnego;
3. „instalacja” oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, w której prowadzona jest jedna lub większa ilość działalności wymienionych w załączniku I, oraz wszystkie inne bezpośrednio związane działania, które mają techniczny związek z działalnością prowadzoną w tym miejscu, i które mogłyby mieć wpływ na emisje i zanieczyszczenie;
4. „istniejąca instalacja” oznacza instalację działającą lub zatwierdzoną zgodnie z ustawodawstwem istniejącym przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, albo uznaną przez właściwe władze za instalację objętą pełnym wnioskiem o udzielenie pozwolenia, z zastrzeżeniem, że instalacja taka zostanie uruchomiona nie później niż w ciągu roku od wejścia w życie niniejszej dyrektywy;

8 Dyrektywa Rady 80/836/Euratom z dnia 15 lipca 1980 r. zmieniająca dyrektywy ustanawiające podstawowe normy w zakresie bezpieczeństwa w odniesieniu do ochrony zdrowia ogółu społeczeństwa i pracowników przed zagrożeniami powodowanymi promieniowaniem jonizującym (Dz.U. nr L 246 z 17.9.1980, str. 1). Dyrektywa zmieniona dyrektywą 84/467/EWG (Dz.U. nr L 265 z 5.10.1984, str. 4).

9 Dyrektywa Rady 90/219/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie kontrolowanego wykorzystania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz.U. nr L 117 z 8.5.1990, str. 1). Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 94/51/WE (Dz.U. nr L 297 z 18.11.1994, str. 29).

10 Dyrektywa Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz.U. nr L 117 z 8.5.1990, str. 15). Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 94/15/WE (Dz.U. nr L 103 z 22.4.1994, str. 20).

5. „emisja” oznacza bezpośrednie lub pośrednie uwolnienie substancji, wibracji, ciepła i hałasu z punktowych lub rozproszonych źródeł w instalacji, do powietrza, środowiska wodnego lub gleby;
6. „dopuszczalne wartości emisji” oznaczają masę, wyrażoną w kategoriach niektórych szczególnych parametrów, stężenia i/lub poziomu emisji, których nie można przekroczyć w czasie jednego lub kilku okresów. Dopuszczalne wartości emisji można także ustanawiać w odniesieniu do niektórych grup, rodzin lub kategorii substancji, w szczególności w odniesieniu do substancji wymienionych w załączniku III. Dopuszczalne wartości emisji w odniesieniu do substancji stosuje się zazwyczaj w punkcie, w którym ma miejsce emisja z instalacji, a przy określaniu wartości emisji nie uwzględnia się rozcieńczenia zanieczyszczeń. W odniesieniu do pośrednich uwolnień do środowiska wodnego, przy określaniu dopuszczalnej wartości emisji danej instalacji można uwzględnić wpływ stacji uzdatniania wody, pod warunkiem że zagwarantowano równoważny poziom ochrony środowiska naturalnego jako całości, z zastrzeżeniem, że nie prowadzi to do wyższych poziomów zanieczyszczenia w środowisku, bez uszczerbku dla dyrektywy 76/464/EWG lub jej dyrektyw wykonawczych;
7. „norma jakości środowiska” oznacza zestaw wymogów, które muszą zostać spełnione w określonym czasie przez dane środowisko lub jego część, zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym;
8. „właściwe władze” oznacza władzę lub władze, lub organ odpowiedzialny za wypełnianie zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy, na mocy przepisów prawa Państw Członkowskich;
9. „pozwolenie” oznacza część lub całość decyzji na piśmie (lub kilku takich decyzji), udzielającej pozwolenie na eksploatację całej instalacji lub jej części, z zastrzeżeniem niektórych warunków gwarantujących, że instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy. Pozwolenie może obejmować jedną lub większą ilość instalacji lub części instalacji znajdujących się w tym samym miejscu, prowadzonych przez tego samego prowadzącego;
10. a) „zmiana działania” oznacza zmianę charakteru lub sposobu funkcjonowania, albo rozszerzenie zakresu instalacji, które może mieć konsekwencje dla środowiska naturalnego;
b) „istotna zmiana” oznacza zmianę w działaniu, która według opinii właściwej władzy może mieć znaczące negatywne oddziaływanie na ludzi bądź środowisko;
11. „najlepsze dostępne techniki” to najbardziej efektywny i zaawansowany etap rozwoju i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik jako podstawy dla dopuszczalnych wartości emisji mający na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe, ogólne ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko naturalne jako całość:
 - „techniki” obejmują zarówno stosowane technologie jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, wykonywana, konserwowana, eksploatowana i

wycofywana z eksploatacji,

- „dostępne” techniki to techniki o takim stopniu rozwoju, który pozwala na wdrożenie w danym sektorze przemysłu, zgodnie z istniejącymi warunkami ekonomicznymi i technicznymi, z uwzględnieniem kosztów i korzyści, nawet jeżeli techniki te nie są wykorzystywane lub opracowane w danym Państwie Członkowskim, o ile są one dostępne dla prowadzącego daną działalność,
- „najlepsze” oznacza najbardziej efektywną technikę w osiągnięciu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości.

Przy określaniu najlepszych dostępnych technik, szczególną uwagę należy zwrócić na pozycje wymienione w załączniku IV;

12. „prowadzący” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub kontroluje instalację lub, jeżeli jest to przewidziane w ustawodawstwie krajowym, której przyznano decydujące uprawnienia ekonomiczne w kwestii technicznego funkcjonowania instalacji.

Artykuł 3

Ogólne zasady regulujące podstawowe zobowiązania prowadzącego

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, umożliwiające właściwym władzom zapewnienie, aby przy obsłudze instalacji:

- a) podjęto wszystkie właściwe środki zapobiegające zanieczyszczeniu, w szczególności przez zastosowanie najlepszych dostępnych technik;
- b) nie powstawało żadne istotne zanieczyszczenie;
- c) unikano wytwarzania odpadów, zgodnie z dyrektywą Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów¹¹; a jeżeli odpady są wytwarzane, prowadzono odzysk lub, jeżeli nie ma takiej możliwości ze względów technicznych i ekonomicznych, aby unieszkodliwiano je przy jednoczesnym unikaniu lub ograniczaniu wszelkiego oddziaływania na środowisko;
- d) efektywnie wykorzystywano energię;
- e) podejmowano środki konieczne w celu zapobieżenia wypadkom i ograniczenia ich konsekwencji;
- f) w przypadku ostatecznego zakończenia działalności, podejmowano środki konieczne w

¹¹ Dz.U. nr L 194 z 25.7.1975, str. 39. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

celu zapobieżenia ryzyku zanieczyszczenia, oraz w celu przywrócenia zadowalającego stanu miejsca działania.

Do celów uzyskania zgodności z niniejszym artykułem, wystarczy, aby Państwa Członkowskie zapewniły, że przy określaniu warunków pozwolenia, właściwe władze uwzględniają ogólne zasady określone w niniejszym artykule.

Artykuł 4

Pozwolenia na nowe instalacje

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby żadna nowa instalacja nie była eksploatowana bez pozwolenia wydanego zgodnie z niniejszą dyrektywą, bez uszczerbku dla wyjątków przewidzianych w dyrektywie Rady 88/609/EWG z dnia 24 listopada 1988 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania¹².

Artykuł 5

Wymogi związane z udzielaniem pozwoleń dla istniejących instalacji

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, że właściwe władze dopilnują, przez pozwolenia, zgodnie z art. 6 i 8 lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie oraz, jeśli to konieczne, przez uaktualnienie warunków, aby istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10, 13, art. 14 tiret pierwsze i drugie i art. 15 ust. 2, nie później niż osiem lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy, bez uszczerbku dla szczególnego ustawodawstwa wspólnotowego

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie podejmują środki konieczne w celu stosowania przepisów art. 1, 2, 11, 12, art. 14 tiret trzecie, art. 15 ust. 1, 3 i 4, art. 16, 17 i art. 18 ust. 2, w odniesieniu do istniejących instalacji.

Artykuł 6

Wnioski o pozwolenia

¹² Dz.U. nr L 336 z 7.12.1988, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/656/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 59).

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby wniosek o pozwolenie do właściwych władz zawierał opis:

- instalacji i jej działania,
- surowców i materiałów pomocniczych, innych substancji i energii, wykorzystywanych lub wytwarzanych przez instalację,
- źródeł emisji z instalacji,
- stanu terenu, na którym położona jest instalacja,
- charakteru i ilości przewidywalnych emisji z instalacji do każdego rodzaju środowiska, jak również określenie istotnego oddziaływania emisji na środowisko,
- proponowanej technologii i innych technik dla zapobiegania lub, jeżeli to niemożliwe, ograniczenia emisji z instalacji,
- w razie potrzeby, środków mających na celu zapobieganie powstawaniu odpadów i prowadzenie odzysku odpadów wytwarzanych przez instalację,
- dalszych środków planowanych w celu dostosowania do ogólnych zasad podstawowych zobowiązań prowadzącego, przewidzianych w art. 3,
- środków planowanych w celu monitorowania emisji do środowiska naturalnego.

Wniosek o pozwolenie zawiera także nietechniczne streszczenie szczegółów, określonych w powyższych tiret.

2. W przypadku gdy informacje dostarczone zgodnie z wymogami przewidzianymi w dyrektywie 85/337/EWG lub sprawozdanie dotyczące bezpieczeństwa, opracowane zgodnie z dyrektywą Rady 82/501/EWG z dnia 24 czerwca 1982 r. w sprawie niebezpieczeństwa poważnych awarii powodowanych przez określone działania przemysłowe¹³, albo inne informacje, opracowane w odpowiedzi na inne przepisy, spełniają którykolwiek z wymogów niniejszego artykułu, informacja ta może zostać uwzględniona we wniosku lub do niego załączona.

Artykuł 7

Zintegrowane podejście do wydawania pozwoleń

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby w przypadku, gdy zaangażowana jest więcej niż jedna właściwa władza, warunki i procedura udzielania

¹³ Dz.U. nr L 230 z 5.08.1982, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

pozwolenia były w pełni skoordynowane, celem zagwarantowania skutecznego zintegrowanego podejścia do tej procedury przez wszystkie właściwe władze.

Artykuł 8

Decyzje

Bez uszczerbku dla innych wymogów ustanowionych w ustawodawstwie krajowym lub wspólnotowym, właściwe władze udzielają pozwolenia, które zawiera warunki gwarantujące, że instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy lub, jeżeli ich nie spełnia, odmawia udzielenia pozwolenia.

Wszystkie wydawane i zmieniane pozwolenia muszą zawierać szczegóły regulacji w odniesieniu do ochrony powietrza, środowiska wodnego i gleby, określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 9

Warunki pozwolenia

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby pozwolenie obejmowało wszystkie środki, niezbędne dla spełnienia wymogów art. 3 i 10 dotyczących udzielania pozwoleń w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego jako całości, poprzez ochronę powietrza, środowiska wodnego i gleby.

2. W przypadku nowej instalacji lub istotnej zmiany, do której odnosi się art. 4 dyrektywy 85/337/EWG, do celów udzielenia pozwolenia uwzględnia się wszelkie uzyskane w przedmiotowej kwestii informacje lub wnioski, wyciągnięte na podstawie art. 5, 6 i 7.

3. Pozwolenie obejmuje dopuszczalne wartości emisji dla substancji zanieczyszczających środowisko, w szczególności tych wymienionych w załączniku III, jakie mogą być emitowane z danej instalacji w znacznych ilościach, z uwzględnieniem ich właściwości i potencjału w zakresie przenoszenia zanieczyszczeń z jednego środowiska do innego (środowisko wodne, powietrze i gleba). W razie potrzeby, pozwolenie zawiera właściwe wymogi, zapewniające ochronę gleby i wód gruntowych, oraz środki dotyczące gospodarki odpadami wytwarzanymi przez instalację. W stosownych przypadkach, dopuszczalne wartości mogą zostać uzupełnione lub zastąpione równoważnymi parametrami lub środkami technicznymi.

W przypadku instalacji wymienionych w podpozycji 6.6 załącznika I, dopuszczalne wartości emisji, ustanowione zgodnie z niniejszym ustępem, uwzględniają praktyczne czynniki, właściwe dla tych kategorii instalacji.

4. Bez uszczerbku dla art. 10, dopuszczalne wartości emisji i równoważne parametry oraz

środki techniczne określone w ust. 3, opierają się na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecania żadnej techniki czy szczególnej technologii, lecz z uwzględnieniem technicznych właściwości danej instalacji, jej geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska. We wszystkich przypadkach, warunki pozwolenia obejmują przepisy dotyczące minimalizacji zanieczyszczeń o dużym zasięgu i zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym, oraz zapewniają wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego jako całości.

5. Pozwolenie obejmuje odpowiednie wymogi dotyczące mechanizmów monitorowania, określające metodologię i częstotliwość pomiarów, procedurę dokonywania oceny, oraz obowiązek dostarczania właściwym władzom danych niezbędnych do sprawdzenia zgodności z pozwoleniem.

W przypadku instalacji wymienionych w podpozycji 6.6 załącznika I, środki określone w niniejszym ustępie mogą uwzględniać koszty i korzyści.

6. Pozwolenie obejmuje środki odnoszące się do warunków innych niż zwyczajne warunki eksploatacji. W ten sposób, jeżeli istnieje zagrożenie oddziaływaniem na środowisko, opracowany zostaje system w odniesieniu do rozruchu, przecieków, chwilowych przestojów i ostatecznego zaprzestania eksploatacji.

Pozwolenie może także zawierać tymczasowe odstępstwa od wymogów ust. 4, jeżeli plan naprawy, zatwierdzony przez właściwe władze, zapewnia, że wymogi te zostaną spełnione w terminie sześciu miesięcy oraz jeżeli projekt prowadzi do ograniczenia zanieczyszczenia.

7. Pozwolenie może obejmować inne szczególne warunki do celów niniejszej dyrektywy, jakie Państwo Członkowskie lub właściwe władze mogą uznać za odpowiednie.

8. Bez uszczerbku dla obowiązku wdrożenia procedury udzielania pozwoleń zgodnie z niniejszą dyrektywą, Państwa Członkowskie mogą określić pewne wymogi dla niektórych kategorii instalacji w ramach ogólnych wiążących zasad, zamiast uwzględniać je w warunkach odnoszących się do poszczególnych pozwoleń, z zastrzeżeniem, że zapewnione jest zintegrowane podejście oraz równoważny, wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego jako całości.

Artykuł 10

Najlepsze dostępne techniki oraz normy jakości środowiska

W pozwoleniu wymaga się dodatkowych środków, w szczególności w przypadku, gdy norma jakości środowiska narzuca bardziej rygorystyczne warunki, niż te osiągnane przez zastosowanie najlepszych dostępnych technik, bez uszczerbku dla innych środków, które mogą zostać podjęte w celu spełnienia norm jakości środowiska.

Artykuł 11

Zmiany w zakresie najlepszych dostępnych technik

Państwa Członkowskie zapewniają, aby właściwe władze śledziły lub były informowane o zmianach w zakresie najlepszych dostępnych technik.

Artykuł 12

Zmiany wprowadzane w instalacjach przez prowadzących

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki, w celu zapewnienia, aby prowadzący informował właściwe władze o każdej planowanej zmianie w działaniu instalacji, określonej w art. 2 ust. 10 lit. a). W stosownych przypadkach, właściwe władze uaktualniają pozwolenie lub warunki w odniesieniu do takiej instalacji.

2. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby podmiot gospodarczy nie przeprowadzał żadnych planowanych przez siebie istotnych zmian w działaniu instalacji, w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. b) bez pozwolenia wydanego zgodnie z niniejszą dyrektywą. Wniosek o pozwolenie i decyzja właściwych władz muszą obejmować te części instalacji i aspekty wymienione w art. 6, na które taka zmiana może mieć wpływ. Odpowiednie przepisy art. 3, 6 i 10 oraz art. 15 ust. 1-2 i 4 stosuje się *mutatis mutandis*.

Artykuł 13

Ponowne rozpatrzenie i aktualizacja warunków pozwolenia przez właściwe władze

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby właściwe władze okresowo poddawały warunki pozwolenia ponownemu rozpatrzeniu oraz, w miarę potrzeby, aktualizacji.

2. Ponowne rozpatrzenie podejmuje się w każdym przypadku, jeżeli:

- zanieczyszczenie powodowane przez instalację jest tak znaczne, że zachodzi konieczność skorygowania istniejących dopuszczalnych wartości emisji dla danego

pozwolenia lub uwzględnienia w pozwoleniu nowych wartości dopuszczalnych,

- istotne zmiany w zakresie najlepszych dostępnych technik umożliwiają znaczne ograniczenie emisji bez narzucania nadmiernych kosztów,
- bezpieczeństwo eksploatacji wymaga zastosowania innych technik,
- nakazują tak nowe przepisy Wspólnoty lub ustawodawstwa krajowego.

Artykuł 14

Spełnienie warunków pozwolenia

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby:

- prowadzący, podczas eksploatacji instalacji, dotrzymywał warunków pozwolenia,
- prowadzący regularnie informował właściwe władze o wynikach procesu monitorowania emisji oraz aby bezzwłocznie informował o każdym zdarzeniu czy wypadku mającym istotny wpływ na środowisko naturalne,
- prowadzący instalację udzielali przedstawicielom właściwych władz wszelkiej niezbędnej pomocy, celem umożliwienia im przeprowadzenia wszelkich kontroli na terenie instalacji, pobrania próbek i zebrania wszelkich informacji, niezbędnych im do wykonania obowiązków do celów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 15

Dostęp do informacji i udział opinii publicznej w procedurze udzielania pozwoleń

1. Bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 90/313/EWG z dnia 7 dnia czerwca 1990 r. w sprawie swobodnego dostępu do informacji o środowisku¹⁴, Państwa Członkowskie podejmują środki, niezbędne w celu zapewnienia, aby wnioski o pozwolenia na nowe instalacje lub na istotne zmiany były udostępniane przez odpowiedni okres czasu opinii publicznej, w celu umożliwienia jej zgłoszenia uwag dotyczących tych wniosków, przed podjęciem decyzji przez właściwe władze.

Decyzja taka, wraz z przynajmniej jedną kopią pozwolenia, oraz wszystkie kolejne jej aktualizacje, muszą zostać udostępnione opinii publicznej.

2. Wyniki procesu monitorowania emisji, wymaganego na mocy warunków określonych w art. 9, pozostające w dyspozycji właściwych władz, muszą zostać udostępnione opinii publicznej.

3. Na podstawie danych dostarczanych przez Państwa Członkowskie, Komisja co trzy lata publikuje wykaz podstawowych rodzajów emisji i źródeł ich pochodzenia. Komisja ustanawia formę oraz szczegółowe dane, niezbędne w celu przekazania informacji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 19.

14 Dz.U. nr L 158 z 23.6.1990, str. 56.

Zgodnie z tą samą procedurą, Komisja może zaproponować środki dla zapewnienia porównywalności i komplementarności danych dotyczących wykazu emisji, określonego w pierwszym akapicie, oraz danych pochodzących z innych rejestrów i źródeł z danymi na temat emisji.

4 Zastosowanie ust. 1, 2 i 3 uwarunkowane jest ograniczeniami ustanowionymi w art. 3 ust. 2 i 3 dyrektywy 90/313/EWG.

Artykuł 16

Wymiana informacji

1. W związku z wymianą informacji, Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki, aby przesyłać Komisji co trzy lata, a po raz pierwszy w terminie 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy, dostępne reprezentatywne dane na temat dopuszczalnych wartości, ustanowionych w odniesieniu do szczególnych kategorii działalności zgodnie z załącznikiem I oraz, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące najlepszych dostępnych technik, na podstawie których te wartości zostały określone, w szczególności zgodnie z przepisami art. 9. Przy każdej kolejnej okazji, dane są uzupełniane zgodnie z procedurami ustanowionymi w ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja organizuje wymianę informacji między Państwami Członkowskimi a zainteresowanymi działami przemysłu, na temat najlepszych dostępnych technik, związanego z nimi monitorowania oraz zmian w przedmiotowym zakresie. Komisja co trzy lata publikuje wyniki wymiany informacji.

3. Sprawozdania dotyczące wykonania niniejszej dyrektywy oraz jej skuteczności, w porównaniu do innych wspólnotowych instrumentów z zakresu ochrony środowiska, są ustanowione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 5 i 6 dyrektywy 91/692/EWG. Pierwsze sprawozdanie obejmuje okres trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, określonego w art. 21. Komisja przedstawia sprawozdanie Radzie, wraz z ewentualnymi wnioskami.

4. Państwa Członkowskie ustanawiają lub wyznaczają władzę lub władze, które mają być odpowiedzialne za wymianę informacji na mocy ust. 1, 2 i 3 i powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 17

Skutki transgraniczne

1. W przypadku gdy Państwo Członkowskie jest świadome, że eksploatacja instalacji może mieć znaczne negatywne oddziaływanie na środowisko naturalne innego Państwa Członkowskiego, lub na wniosek Państwa Członkowskiego narażonego na takie poważne oddziaływanie, Państwo Członkowskie, na którego terytorium został złożony wniosek o pozwolenie na podstawie art. 4 lub art. 12 ust. 2, przekazuje informacje dostarczone na mocy art. 6 temu Państwu Członkowskiemu, równocześnie z udostępnieniem ich swoim własnym obywatelom. Informacje takie stanowią podstawę wszelkich konsultacji, koniecznych w ramach dwustronnych stosunków między dwoma Państwami Członkowskimi, opartych na wzajemności i równości.

2. W ramach dwustronnych stosunków, Państwa Członkowskie dopilnują, aby w przypadkach określonych w ust. 1, wnioski były również udostępniane na odpowiedni okres czasu opinii publicznej narażonego Państwa Członkowskiego, tak aby miało ona prawo do przedstawienia swoich uwag na temat tych wniosków, przed podjęciem decyzji przez właściwe władze.

Artykuł 18

Dopuszczalne wartości emisji we Wspólnocie

1. Stanowiąc na wniosek Komisji, Rada określa dopuszczalne wartości emisji, zgodnie z procedurami ustanowionymi w Traktacie, w odniesieniu do:

- kategorii instalacji wymienionych w załączniku I, z wyjątkiem składowisk odpadów objętych kategoriami 5.1 i 5.4 wymienionego załącznika,

oraz

- substancji zanieczyszczających środowisko, określonych w załączniku III,

dla których stwierdzono potrzebę działania na poziomie Wspólnoty, w szczególności na podstawie wymiany informacji przewidzianej w art. 16.

2. Wobec braku wspólnotowych dopuszczalnych wartości emisji, określonych zgodnie z niniejszą dyrektywą, dla instalacji wymienionych w załączniku I, jako minimalne dopuszczalne wartości emisji zgodne z niniejszą dyrektywą, stosuje się odpowiednie dopuszczalne wartości emisji zawarte w dyrektywach określonych w załączniku II oraz innych przepisach wspólnotowych.

Bez uszczerbku dla wymogów niniejszej dyrektywy, Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, zgodnie z procedurami ustanowionymi w Traktacie, ustala wymogi techniczne, mające zastosowanie w odniesieniu do składowisk objętych kategoriami 5,1 i 5.4 załącznika I.

Artykuł 19

Procedura komitetu określona w art. 15 ust. 3

Komisja wspierana jest przez komitet składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, jakie należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię o projekcie w terminie, jaki przewodniczący może ustanowić w zależności od pilności sprawy. Opinia jest wydawana większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu dla decyzji, które Rada zobowiązana jest przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie wazone są w sposób określony w wymienionym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią komitetu.

Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku takiej opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący środków, jakie należy podjąć. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od przedłożenia wniosku, Rada nie podjęła decyzji, Komisja przyjmuje proponowane środki.

Artykuł 20

Przepisy przejściowe

1. W zakresie istniejących instalacji w odniesieniu do rodzaju działalności wymienionych w załączniku I, do czasu podjęcia przez właściwe władze środków wymaganych na mocy art. 5 niniejszej dyrektywy, stosuje się przepisy dyrektywy 84/360/EWG, przepisy art. 3, 5, 6 ust. 3 i art. 7 ust. 2 dyrektywy 76/464/EWG oraz odpowiednie przepisy dotyczące systemów pozwoleń zawarte w dyrektywach wymienionych w załączniku II, bez uszczerbku dla wyjątków przewidzianych w dyrektywie 88/609/EWG.

2. Odpowiednie przepisy dotyczące systemów pozwoleń zawarte w dyrektywach określonych w ust. 1, nie mają zastosowania do nowych instalacji związanych z rodzajami działalności wymienionymi w załączniku I, od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

3. Dyrektywa 84/360/EWG traci moc jedenaście lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Niezwłocznie po podjęciu środków przewidzianych w art. 4, 5 lub 12 w odniesieniu do instalacji, wyjątek przewidziany w art. 6 ust. 3 dyrektywy 76/464/EWG przestaje być stosowany w odniesieniu do instalacji objętych niniejszą dyrektywą.

Stanowiąc na wniosek Komisji, Rada, w razie potrzeby, zmienia odpowiednie przepisy dyrektyw określonych w załączniku II, w celu dostosowania ich do wymogów niniejszej dyrektywy, przed dniem wygaśnięcia dyrektywy 84/360/EWG, określonej w akapicie pierwszym.

Artykuł 21

Wejście w życie

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż trzy lata od jej wejścia w życie i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 września 1996 r.

W imieniu Rady

E. FITZGERALD

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

KATEGORIE DZIAŁALNOŚCI PRZEMYSŁOWYCH OKREŚLONYCH W ART. 1

1. Niniejsza dyrektywa nie obejmuje instalacji, lub części instalacji, stosowanych do prac badawczo - rozwojowych oraz do próbnych badań nowych produktów i procesów.
2. Wartości progowe przedstawione poniżej zasadniczo odnoszą się do możliwości produkcyjnych lub wydajności produkcji. Jeżeli jeden prowadzący prowadzi kilka przedsięwzięć objętych tą samą podpozycją i z wykorzystaniem tej samej instalacji lub na tym samym terenie, możliwości takich przedsięwzięć sumują się.

1. Przemysł energetyczny

- 1.1 Instalacje energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 50 MW¹⁵
- 1.2 Rafinerie oleju mineralnego i gazu
- 1.3 Piece koksownicze
- 1.4 Zakłady gazyfikacji i skraplania węgla

2. Produkcja i obróbka metali

- 2.1 Instalacje prażenia lub spiekania rudy metalu (łącznie z rudą siarczkową)
- 2.2 Instalacje do produkcji surówki odlewniczej lub stali (pierwotny i wtórny wytop), łącznie z odlewaniem stałym, z wydajnością powyżej 2,5 ton na godzinę
- 2.3 Instalacje obróbki metali żelaznych:
 - a) walcownia gorąca o wydajności przekraczającej 20 ton surówki na godzinę
 - b) kuźnie z młotami o energii przekraczającej 50 kilodżuli na młot, gdzie stosowana energia cieplna przekracza 20 MW
 - c) stosowanie metalowych powłok ochronnych z wsadem przekraczającym 2 tony surówki na godzinę
- 2.4 Odlewnie metali żelaznych z wydajnością przekraczającą 20 ton dziennie.
- 2.5 Instalacje
 - a) do produkcji surówki nieżelaznej z rud metali, koncentratów lub surowców wtórnych w wyniku procesów metalurgicznych, chemicznych i elektrolitycznych
 - b) do wytopu, łącznie ze stapianiem, metali nieżelaznych, łącznie z produktami z

¹⁵ W odniesieniu do istniejących instalacji nadal stosuje się wymogi materiału dyrektywy 88/609/EWG, do dnia 31 grudnia 2003 r.

odzysku, (rafinacja, odlewnictwo, itd.), o wydajności topienia przekraczającej 4 tony dziennie dla ołowiu i kadmu lub 20 ton dziennie dla wszystkich innych metali.

- 2.6 Instalacje do powierzchniowej obróbki metalu i materiałów z tworzyw sztucznych z wykorzystaniem procesów elektrolitycznych lub chemicznych, gdzie objętość zbiorników przekracza 30 m³

3. Przemysł mineralny

- 3.1 Instalacje do produkcji klinkieru cementowego w piecach rotacyjnych o wydajności przekraczającej 500 ton dziennie lub do produkcji wapna w piecach rotacyjnych o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie, albo w innych piecach o wydajności powyżej 50 ton dziennie

- 3.2 Instalacje do produkcji azbestu i produktów na bazie azbestu

- 3.3 Instalacje do wytwarzania szkła, łącznie z włóknem szklanym, z wydajnością przetopu przekraczającą 20 ton dziennie

- 3.4 Instalacje do wytopu substancji mineralnych, łącznie z produkcją włókien mineralnych, o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie

- 3.5 Instalacje do produkcji wyrobów ceramicznych przez wypalanie, w szczególności do produkcji dachówek, cegieł, cegieł ognioodpornych, wyrobów kamionkowych i porcelany, o wydajności powyżej 75 ton dziennie, i/lub o pojemności pieca przekraczającej 4 m³, o gęstości powyżej 300 kg/m³ na piec

4. Przemysł chemiczny

Produkcja w rozumieniu kategorii działalności objętych niniejszą sekcją oznacza produkcję na skalę przemysłową, polegającą na chemicznej obróbce substancji lub grup substancji wymienionych w sekcjach 4.1-4.6

- 4.1 Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych związków organicznych, takich jak:
- a) węglowodory proste (łańcuchowe lub pierścieniowe, nasycone lub nienasycone, alifatyczne lub aromatyczne)
 - b) węglowodory zawierające tlen, takie jak alkohole, aldehydy, ketony, kwasy karboksylowe, estry, octany, etery, nadtlutki, żywice epoksydowe
 - c) węglowodory siarkawe
 - d) węglowodory azotowe, takie jak aminy, amidy, związki azotawe, nitrozwiązki lub związki azotanu, nityle, izocyjanki

- e) węglowodory zawierające fosfor
- f) węglowodory halogenowe
- g) związki organometaliczne
- h) podstawowe tworzywa sztuczne (syntetyczne włókna polimerowe i włókna na bazie celulozy)
- i) kauczuki syntetyczne
- j) farby i pigmenty
- k) produkty i środki powierzchniowo czynne

4.2. Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych substancji nieorganicznych, takich jak:

- a) gazy, takie jak amoniak, chlor lub chlorowodory, fluor lub fluorowodory, tlenki węgla, związki siarki, tlenki azotu, wodór, dwutlenek siarki, chlorek karbonylu
- b) kwasy, takie jak kwas chromowy, fluorowodorowy, fosforowy, azotowy, solny, siarkowy, oleum, kwasy siarkawe
- c) zasady, takie jak wodorotlenek amonu, wodorotlenek potasu, wodorotlenek sodu
- d) sole, takie jak chlorek amonu, chloran potasu, węglan potasu, węglan sodu, peroksoboran, azotan srebra
- e) niemetale, tlenki metali lub inne związki nieorganiczne, takie jak węglík wapnia, silikon, węglík silikonu

4.3. Instalacje chemiczne do produkcji nawozów na bazie fosforu, azotu i potasu (nawozy proste lub złożone)

4.4. Instalacje chemiczne do produkcji podstawowych środków ochrony roślin i biocydów

4.5. Instalacje wykorzystujące procesy chemiczne lub biologiczne do produkcji podstawowych produktów farmaceutycznych

4.6. Instalacje chemiczne do produkcji materiałów wybuchowych

5. Gospodarka odpadami

Bez uszczerbku dla art. II dyrektywy 75/442/EWG lub art. 3 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych¹⁶:

¹⁶ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 20. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 94/31/WE (Dz.U. nr L 168 z 2.7.1994, str. 28).

- 5.1 Instalacje do unieszkodliwiania lub odzyskiwania odpadów niebezpiecznych określonych w wykazie określonym w art. 1 ust. 4 dyrektywy 91/689/EWG, określonych w załącznikach II A i II B (działanie R1, R5, R6, R8 i R9) do dyrektywy 75/442/EWG oraz w dyrektywie Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych¹⁷, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie.
- 5.2 Instalacje do spalania odpadów komunalnych określone w dyrektywie Rady 89/369/EWG z dnia 8 czerwca 1989 r. w sprawie zapobiegania zanieczyszczeniu powietrza przez nowe spalarnie odpadów komunalnych¹⁸ oraz w dyrektywie Rady 89/429/EWG z dnia 21 czerwca 1989 r. w sprawie zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza przez istniejące spalarnie odpadów komunalnych¹⁹, o wydajności przekraczającej 3 tony na godzinę.
- 5.3 Instalacje do unieszkodliwiania odpadów niepowodujących zagrożeń, określone w załączniku II A do dyrektywy 75/442/EWG, pozycje D8 i D9, o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie.
- 5.4 Składowiska odpadów, przyjmujące ponad 10 ton odpadów dziennie lub o całkowitej pojemności przekraczającej 25 000 ton, z wyjątkiem składowisk odpadów obojętnych.

6. Inne rodzaje działalności

6.1 Zakłady przemysłowe do produkcji:

- a) pulpy drzewnej lub innych materiałów włóknistych
- b) papieru i tektury, o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie

6.2 Zakłady obróbki wstępnej (mycie, bielenie, merceryzacja) lub barwienia włókien albo materiałów włókienniczych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie.

6.3 Zakłady garbowania skór, o wydajności przekraczającej 12 ton produktu końcowego dziennie

6.4 a) Rzeźnie, w których produkcja tusz przekracza 50 ton dziennie

b) Zakłady produkcji i przetwórstwa produktów spożywczych z:

- surowych produktów pochodzenia zwierzęcego (innych niż mleko), o wydajności dziennej przekraczającej 75 ton produktu końcowego

¹⁷ Dz.U. nr L 194 z 25.7.1975, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

¹⁸ Dz.U. nr L 163 z 14.6.1989, str. 32.

¹⁹ Dz.U. nr L 203 z 15.7.1989, str. 50.

- surowych produktów roślinnych, o wydajności dziennej przekraczającej 200 ton (średnia roczna) produktu końcowego
 - c) Zakłady produkcji i przetwórstwa mleka, o ilości otrzymywanego mleka przekraczającej 200 ton dziennie (średnia roczna).
- 6.5. Instalacje do unieszkodliwiania lub recyklingu zwierząt padłych oraz odpadów zwierzęcych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie
- 6.6. Instalacje do intensywnej hodowli drobiu i świń, wyposażone z więcej niż:
- a) 40 000 miejsc dla drobiu
 - b) 2 000 miejsc dla tuczników (powyżej 30 kg), lub
 - c) 750 miejsc dla macior.
- 6.7. Instalacje do powierzchniowej obróbki substancji, przedmiotów lub produktów, z wykorzystaniem rozpuszczalników organicznych, w szczególności do obróbki, drukowania, powlekania, odtłuszczania, uszczelniania, sortowania, malowania, czyszczenia lub impregnowania, o wydajności przekraczającej 150 kg na godzinę lub przekraczającej 200 ton rocznie.
- 6.8. Instalacje do produkcji węgla (twardego palonego) lub elektrografitu, w drodze spalania lub grafityzacji.

ZAŁĄCZNIK II

LISTA DYREKTYW OKREŚLONYCH W ART. 18 UST. 2 i ART. 20

1. Dyrektywa 87/217/EWG w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu
2. Dyrektywa 82/176/EWG w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z przemysłu elektrolizy chlorków metali alkalicznych
3. Dyrektywa 83/513/EWG w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów kadmu
4. Dyrektywa 84/156/EWG w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z sektorów innych niż przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych
5. Dyrektywa 84/491/EWG w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów heksachlorocycloheksanu
6. Dyrektywa 86/280/EWG w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów niektórych substancji niebezpiecznych zawartych w wykazie I Załącznika do dyrektywy 76/464/EWG, zmienionej kolejno dyrektywami 88/374/EWG i 90/415/EWG zmieniającymi załącznik II do dyrektywy 86/280/EWG
7. Dyrektywa 89/369/EWG w sprawie zapobiegania zanieczyszczeniu powietrza przez nowe spalarnie odpadów komunalnych
8. Dyrektywa 89/429/EWG w sprawie zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza przez istniejące spalarnie odpadów komunalnych
9. Dyrektywa 94/67/EWG w sprawie spalania odpadów niebezpiecznych
10. Dyrektywa 92/112/EWG w sprawie procedur harmonizacji programów na rzecz ograniczenia i ostatecznego wyeliminowania zanieczyszczeń powodowanych przez odpady z przemysłu tlenku tytanu
11. Dyrektywa 88/609/EWG w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania, ostatnio zmieniona dyrektywą 94/66/EWG
12. Dyrektywa 76/464/EWG w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty
13. Dyrektywa 75/442/EWG w sprawie odpadów, zmieniona dyrektywą 91/156/EWG
14. Dyrektywa 75/439/EWG w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych

15. Dyrektywa 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych.

ZAŁĄCZNIK III

INDYKATYWNY WYKAZ GŁÓWNYCH SUBSTANCJI ZANIECZYSZCZAJĄCYCH, KTÓRE MAJĄ BYĆ UWZGLĘDNIANE PRZY USTALANIU DOPUSZCZALNYCH WARTOŚCI EMISJI

POWIETRZE

1. Dwutlenek siarki i inne związki siarki
2. Tlenki azotu i inne związki azotu
3. Tlenek węgla
4. Lotne związki organiczne
5. Metale i ich związki
6. Pył
7. Azbest (pył zawieszony włóknisty)
8. Chlor i jego związki
9. Fluor i jego związki
10. Arsen i jego związki
11. Cyjanki
12. Substancje i preparaty, co do których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze i mutagenne lub właściwości, które mogą wpłynąć na rozmnażanie drogą powietrzną
13. Polichlorowane dwubenzodiodksyny i polichlorowane dwubenzofurany

WODA

1. Związki chloroorganiczne i substancje mogące tworzyć takie związki w środowisku wodnym
2. Związki fosforoorganiczne
3. Związki cynoorganiczne
4. Substancje i preparaty, co do których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze i mutagenne lub właściwości, które mogą wpływać na rozmnażanie w lub przez środowisko wodne
5. Węglowodory trwałe oraz trwałe i bioakumulacyjne, toksyczne substancje organiczne

6. Cyjanki
7. Metale i ich związki
8. Arsen i jego związki
9. Biocydy i środki ochrony roślin
10. Materiały zawieszane
11. Substancje, które przyczyniają się do eutrofizacji (zwłaszcza azotany i fosforany)
12. Substancje, które mają niepożądany wpływ na równowagę tlenową (oraz można dokonywać ich pomiaru z wykorzystaniem parametrów takich jak biochemiczne zapotrzebowanie tlenu, ChZT, itd.)

ZAŁĄCZNIK IV

Okoliczności, które należy uwzględnić, ogólnie lub w szczególnych przypadkach, przy ustalaniu najlepszych dostępnych technik określonych w art. 2 ust. 11, mając na uwadze możliwe koszty i korzyści z zastosowania środka oraz zasady ostrożności i zapobiegania:

1. Wykorzystanie technologii o niskiej ilości odpadów;
2. Wykorzystanie substancji mniej niebezpiecznych;
3. Zwiększanie odzysku i recyklingu substancji wytwarzanych i wykorzystywanych w procesie oraz odpadów, w stosownych przypadkach;
4. Porównywalne procesy, urządzenia lub metody działania, które zostały wypróbowane i odniosły sukces na skalę przemysłową;
5. Postęp technologiczny i rozwój wiedzy;
6. Charakter, skutki i wielkość danych emisji;
7. Terminy przekazania do eksploatacji nowych lub istniejących instalacji;
8. Czas potrzebny do wprowadzenia najlepszych dostępnych technik;
9. Zużycie i właściwości surowców (łącznie z wodą) wykorzystywanych w procesie oraz ich wydajność energetyczna;
10. Potrzeba zapobiegania lub ograniczania do minimum całkowitego wpływu emisji na środowisko naturalne oraz związanych z tym zagrożeń;
11. Potrzeba zapobiegania wypadkom oraz minimalizowania skutków dla środowiska naturalnego;
12. Informacje publikowane przez Komisję na mocy art. 16 ust. 2 lub przez organizacje międzynarodowe.